

[Gottschalck-Hansen.]

ciala forsorg bedre udbygget end i Danmark, men det er ikke ensbetydende med, at der ikke ligger uløste opgaver, der venter på deres løsning. Med det foreliggende forslag synes jeg vi er kommet et væsentligt skridt videre på vejen fremad. Da den store socialreform blev gennemført i 1933, var der også i den tænkt på de kronisk syge, nemlig derved, at der for amterne blev åbnet adgang til oprettelse af plejestiftelser, hvortil udgifterne skulle betales af kommunerne i forhold til indbyggertallet. Denne fordeling er ikke heldig. Som et eksempel herpå kan man henvise til et forsøg med oprettelse af en amtsplejestiftelse i Skanderborg amt, hvor udgiften pr. sygedag for en patient fra Skanderborg kommune androg 7 kr. 33 øre, medens Horsens kommune havde en udgift på 17 kr. 48 øre pr. dag, Silkeborg 19 kr. 33 øre og amtsrådskrederen som sådan 32 kr. 56 øre pr. sygedag. Der er ingen tvivl om, at denne ulighed i betalingen pr. sygedag i afgørende grad har bevirket, at der kun er blevet oprettet meget få amtsplejestiftelser.

Denne ulempe rådes der nu bod på ved en mere retfærdig fordelingspraksis, og dette vil formentlig bevirke, at der udvises større aktivitet fra amternes side. Selvom man udbygger de offentlige plejehjem og søger antallet af disse forøget, mener jeg dog fortsat, det er nødvendigt, at man samtidig opretholder de bedste af de private plejehjem, hvadenten det er selvejende, velgørende institutioner — som f. eks. De samvirkende Menighedsplejer, der gør en stor og anerkendelsesværdig indsats her i København, i Gentofte og i Aalborg, og som forøvrigt også har modtaget en henvendelse fra Frederiksborg amt om at begynde et arbejde dér — eller lederejede diakonhjem. Det har været en stor opmuntring for de diakoner, der leder deres egne institutioner, at se den anerkendelse og påskønnelse, som det sagkyndige råd i kommissionen har givet udtryk for i den betænkning, der er afgivet. Jeg beder formanden om tilladelse til et kort citat. Det hedder i denne:

„Som en anden særlig gruppe må nævnes diakonhjemmene, hvor der gennemgående — ofte under en betydelig indsats fra ledernes side såvel økonomisk som arbejdsmæssigt — blev udført et udmærket arbejde for beboerne på hjemmene“.

Det er altid opmuntrende, når man også fra det offentlige side forstår at værdsætte og påkønne en sådan indsats, som gøres på dette store område, hvor det ikke bare er en forretning, der drives, men hvor det er mennesker, der virkelig er dikteret af et bestemt kald til en opgave, som føler trang, lyst og vilje til at hjælpe andre, nødlidende mennesker. Ved at lade disse diakonhjem overgå til selvejende institutioner skabes der mulighed for et værdifuldt og gavnligt sammenspil mellem offentlig og privat forsorg, hvad der på adskillige områder har vist sig at være særdeles heldigt. Dels vil den private islet fremhæve det hjemlige præg, dels vil de allerede bestående institutioner gøre det lettere også udfra et økonomisk synspunkt at føre loven ud i livet.

Belært af bitre erfaringer ved vi alle, at der undertiden vedtages love i det høje ting, som efter at være blevet stadfæstet lægges i forglemmelsens skuffe. Jeg anmoder den højtærede minister om, at dette ikke må blive tilfældet med det lovforslag, som i dag er blevet behandlet, men at det må blive ført ud i livet. Sociale reformer betyder altid penge, og vi ved, at det i øjeblikket ligger lidt hårdt med finanserne, men der er nu engang opgaver, som skal og må løses, og en af disse er den foreliggende.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker samtlige ærede ordførere for de venlige bemærkninger, der er fremsat om lovforslaget. Der er udtalt ønske om udvalgsbehandling, og det er klart, at mange af de problemer, der er rejst nu, bedst vil egne sig til at blive diskuteret i et udvalg. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke det udvalg, der med sygekassedirektør Alice Bruun som formand har undersøgt spørgsmålet og afgivet den betænkning, der danner grundlaget for lovforslaget.

Der er stillet enkelte spørgsmål, som det måske vil være rimeligt for mig at besvare på nuværende tidspunkt.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen spurgte, om jeg mener, at de plejehjem, der igangsætter beskæftigelse for de kronisk syge, kan klare sig med de refusionsregler, der er foreslået. Dertil må jeg svare, at det mener jeg de kan, fordi der er mulighed for at ansætte forskellige satser af de beløb, der refunderes de enkelte hjem.